

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ГЛАСЪТ НА РАЗУМА

chitanka.info

В детската градина се стремеше да седне до стената — за да има нещо зад гърба си, а после да гледа безразлично наоколо си с целия си вид внушаващ: „Мен ме няма! Мен ме няма!“

Успяваше често, но се случваше да отслаби вниманието си, да свали напрежението на внушението и да го грабнат безцеремонните и самонадеяни хлапета. Няколко пъти пострада — веднъж, когато го пуснаха с чаршаф вместо парашут от втория етаж, друг път когато се опитаха да го изстрелят до Марс, слагайки го във варел, варела върху едната страна на люлката, а няколко малчугани заедно скочиха от другата, после при игра на хоккей в празната заличка с изчистения паркет (той беше шайбата)...

Но, общо взето, премина почти безопасно през този период. Пострада малко — тъй, два пъти чупи ръце, веднъж носа, веднъж беше ожуглен...

По-опасно стана в училище — тогава и гласът на разума трудно го отклоняваше от някои пуберски мераци. А и предпазливостта невинаги го скриваше от разбеснелите се хлапаци. Обаче, успя да стигне до гимназията с няколко общо взето повърхностни повреди по физиономията и крайниците...

После се заредиха рисковете — упражнения по физкултура (падане от лоста, обръщане с „козата“, разбит нос — три пъти, при волейбол, няколко снайперски попадения в топките), веднъж успя да запали кабинета при химия (и след това всички опити там бяха прекратени), порязвания при лабораторни по биология (същото последствие)...

Следването беше по-леко. Ходеше на лекции (два пъти го биха, задето не избяга с групата), не посещаваше сбирки на колегите си, веднъж отнесе як тупаник в лицето, задето се беше загледал мечтателно в колежка...

После животът си вървеше спокойно — на работа, у дома, на работа, у дома...

Никакви жени — никакви проблеми. Никакви опити да изпъкне — спокоен трудов живот. Никакъв алкохол — почти мирен ден (е, няколко пъти щеше да отнесе бой от разни пияндурници, на два пъти не успя да се скрие, та го шиха)...

Общо взето — успя да се укрие от света...

И беше благодарен на вписаното в него умение да мимикрира, да изчезва, да слуша гласа на разума...

Накрая, разбира се, умря...

Което за лошия свят мина мимоходом — и това можа да направи почти неусетно за околните...

А на третия ден го забравиха...

Както би пожелал гласът на разума му...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.